

מסרים לכל...

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

"כי יקה איש אשה..." (כבי יג')

הררי מלל נשפכו כבר בנושא שלום הבית היהודי, ועל החובה שמוטלת על בני הזוג להרבות בשלום אמיתי ביניהם, ולא לתת לשטן לרקד בין כתלי חומותיו של הבית היהודי המקודש, המסוגל להפוך – במעט מחשבה ושימת לב – למשכן אלוקים כאן בעולם הזה.

אלא שברור שגם היצר הרע - היודע את מעלותיו האדירות של הבית היהודי - משתדל להטיל שם את ארסו, ולפעמים ניתן למשש את הדבר בפועל, ולהיווכח שאלמלא השטן שנכנס באמצע, אין כל סיבה למריבה ולאש המחלוקת שפרצה בין הבעל לאישה.

אחת הסיבות למריבות המיותרות היא, כי בן הזוג האחד אינו מקדיש תשומת לב למסירותו של בן הזוג השני אליו, ולעבודה המאומצת שהוא משקיע כדי להיטיב איתו על כל צעד ושעל. וכאשר מישהו מעורר אותם לכך, הם פשוט מתביישים מעצמם.

אחד העוסקים המפורסמים בשלום בית סיפר על מקרה שהיה לו לאחרונה, עם בעל שלא ידע להוקיר את מסירותה ועבודתה של אשתו, וכמה שניסו להסביר לו שזכה לקבל מאת האלוקים אישה טובה במיוחד, נפלו הדברים על אוזניים ערלות והמריבות בבית הלכו ותכפו.

יום אחד - כך סיפר המדריך המפורסם - הגיע אלי הבעל ועל פניו ראיתי שחל אצלו שינוי מן הקצה אל הקצה. ואכן עד מהרה התברר שלא טעיתי. וכך סיפר לי הבעל: 'אתמול לא הרגשתי טוב ולא יצאתי לעבודה, כך שהזדמן לי להיות בבית בשעות לפני הצהריים. בשעה שאשתי הכינה את ארוחת הצהריים, אני הייתי במיטתי, אבל שמעתי וגם 'הרחתי' את העבודה המאומצת שלה בטיגון המאכלים הטעימים, והתוספות שהכינה לבני הבית – לי ולילדים הקטנים. מן השמים זמנו לי את ההזדמנות המצוינת הזו, כדי שאבין אחת ולתמיד שהאוכל בצהריים אינו מוכן מעצמו, אלא יש מי שעובד עליו וטורח עבורו במשך שעות ארוכות - מספר הבעל - אבל זה עוד לא הכול: הקש ששבר את גב הגמל היה בארוחת הצהריים עצמה. כיוון שהייתי בבית כל הזמן, שמתי לב שמהרגע שהאוכל הונח על השולחן ועד הרגע שהילדים ואנכי סיימנו לאכול, לא עברו אלא דקות ספורות בלבד. ואז אמרתי לעצמי: ראה כמה זמן ומאמצים השקיעה אשתך בהכנת האוכל הטעים הלזה, הרי ענינך ראו ולא זר כמה שעות היא עבדה על כך, וכל זה היא לא עשתה אלא בשביל אותך כמה דקות שלאחריהן לא נשאר ממעשה ידיה ולא כלום. הלא גם בער יבין שצריך תעצומות נפש גדולים כדי להשקיע בדבר שלאחר זמן כל כך קצר פורח ונעלם כלא היה...

חשבתי על כל זה - אמר הבעל - ורק אז החיליתי להבין את גדלותה של אשתי. שהרי אינה עושה זאת יום אחד או יומיים, אלא במשך שנים ארוכות מידי יום ביומו, ולא באה בתלונות ומענות לאף אחד!!! ואז הבנתי כמה עלי להעריך את אשתי, ולוא רק בגלל הדבר הזה!!!

(עפ"י עלינו לשבח)

פינת החלכה

הלכות מזוזה / המשך

אופן הקביעה והברכה

- א: ניתן לקבוע את המזוזה לפתח עם מסמרים ברגים או דבק.
 ב: הדרך הטובה ביותר לקבוע את המזוזה היא עם ברגים, מפני שזה מאפשר לפרק את בית המזוזה כשצריך כדי לבדוק את המזוזה מבלי לקלקל את בית המזוזה ומבלי לפגוע במשקוף.
 ג: מזוזות שמודבקות למשקוף בדבק דו צדדי, גם כשהדבק חזק מאוד נופלות מהמשקוף מפני שהצבע של המשקוף עליו מודבקת המזוזה, מתקלף מהמשקוף. לכן כדאי לשים לפחות בורג אחד בנוסף לדבק.
 ד: כשאין אפשרות לקבוע את המזוזה בצורה מקצועית, וחיילים לקבוע אותה מפני שרוצים לגור בדירה, אפשר להדביק את המזוזה באופן זמני ישירות למשקוף באמצעות מסטר טייפ חזק, עד לקביעתה לצמיתות.
 ה: צריך לברך על קביעת המזוזה לפני שקובעים את המזוזה במשקוף.

חכמת חיים: 'הסטוריה: עבר, שלומדים בהווה, ושוכחים בעתיד (מהספר שימח'ה)

איך מגדלים ילדים מתוך שלוה?

א: לקום חצי שעה (לפחות...) לפני הילדים, להתארגן בנחת, ורק אז להעיר אותם. כשקמים יחד איתם ויש בנוסף להשכמה גם את הסידורים האישיים, זה מתכון ללחץ ולעצבים.

ב: העירו את הילדים בנחת 10 דקות לפני הזמן, כדי שיהיה להם זמן להתאושש מהשינה בהדרגה ובלי לחץ. קימה עם לחץ יוצרת מתח מהבוקר. השתדלו מאוד שיספיקו לאכול ולשתות לפני שיוצאים ללימודים.

ג: השתדלו לפנק אותם בסנדוויצ'ים של ארוחת 10. שאלו אותם מה הם מעדיפים לאכול כאתם מאפשרים להם לבחור אחת מתוך שלש אפשרויות. עטפו את האוכל, והשחילו מידי פעם פתק או ממתק קטן, חתכו ירקות ופירות לקופסה קטנה. כשיש לחץ בבוקר הכינו אותם כבר בערב, והכניסו למקרר.

ד: הרגילו את הילדים לארוחה אחת חמה ביום! אין לכם מושג כמה זה חשוב – בריאותית ורגשית. ילד רעב לא יהיה רגוע. הרגילו אותם לסדר הבא: באים, אוכלים, מכינים שיעורי בית, ואחר כך כל היתר. הורים רגועים מגדלים ילדים רגועים, ובכדי להיות רגועים צריכים להיות מאורגנים. **שנה טובה, שבת שלום והרבה נחת, שושנה.**

"ושמח את אשתו אשר לקח... לא יחבול רחיים ורכב כי נפש הוא חובל..." (כדי - ה'ו)

שני פסוקים אלו צמודים כדי להזהיר את הטיפשים מבני עמנו המבזבזים תועפות כסף לחגיגת נישואין וכדומה ממשכנים את כל אשר להם והרבה פעמים עולה הדבר בדמים ממש, כי הרבה חללים הפילה האיולת הזאת ואומרת התורה: אמנם ישמח את האשה אשר לקח לו או לבנו, אבל לא יחבול רחיים ורכב – ל איכנס בעולם של חובות – כי נפש הוא חובל- בנפשו הדבר. (ר' משה חפץ)

סיפור לשבת

אלפי מצוות

'בצלאל החלפן' – זה היה כנעני, מפני שהתפרנס מחלוקת חלב לבתים, פדך הימים ההם. ר' בצלאל גולדשטיין היה דמות מיוחדת במינה בנוף האנושי של שכונת שערי-חסד בירושלים. הוא עשה מלאכתו עראי ותורתו קבע. עבד בכל שצרכי ביתו חיבוהו ותו לא. אמרו עליו כי כל הש"ס, עם פרוש רש"י ו'תוספות', שגור על לשונו. לא זו בלבד, אלא גם בכל השעות שנשא על גבו את כדי החלב, לא פסק מלמלמל דברי תורה. בקר אחד פגש את ר' בצלאל אחד מתלמידי-החכמים החשובים של שערי-חסד. ר' בצלאל עמד באמצע הרחוב, בידו שקית גדולה ונראה שקוע בשרעפיו. התקרב אליו התלמיד-חכם לברר במה הענין. "זה עתה מצאתי שקית זו המלאה פסין", אמר ר' בצלאל והציג את השקית שבידו. השקית הייתה כבדה ביותר.

הציץ האיש לתוכה ונדהם מכמות הפסין שבה. "זה סכום פסין עצום, עצום!", אמר הלה לר' בצלאל, אם זה עדין לא קלט את גדל המציאה שבידו. תגובתו של ר' בצלאל הייתה מעניינת. כל סימן של התרגשות לא נבר עליו. ההתלהבות מן המציאה רבת-הערך הייתה ממנו והלאה. אותו העסיק רק דבר אחד – מצות השבת אבדה. "האם פשמחזירים קמון אבוד לבעליו מקימים מצוה על כל פרוטה ופרוטה, או שמא אבדה אחת משמעה מצוה אחת", חקר ר' בצלאל, כאלו עסק עתה בסוגיה שאינה נוגעת לו כלל. "שהרי אם אמנם מקימים מצוה על כל פרוטה ופרוטה, הרי שמזמן אני לזכות באלפי מצוות!"

שאלתו של ר' בצלאל נותרה ללא מענה. מכיון שפך, בקש לסור עם בן-שיחו לקרן-זוית כדי למנות את הפסין יחדו. החלו השניים לספור את המטבעות הרבים שבשקית. ספרו וספרו והפסין לא תם. "מי בכלל קבע פי עליך להשיב את המציאה, אולי אין בה סימנים כללי", התעורר לפתע התלמיד-חכם. ואכן, מרגע לרגע הלך התלמיד-חכם והתחזק בדעתו כי אמנם אין במציאה שום סימן ולפיכך לא חלה עליה מצות "השב תשיבם". המטבעות היו בכל המטבעות וגם השקית הייתה שקית בד מצויה, שאין בה שום סימן-הפר מיוחד. אך ר' בצלאל לא היה מוכן לוותר והחל לחפש בשקית סימנים אפשריים. בעודם מתנבחים – זה מעלה טעון המחזיב להכריז על האבדה וזה משיב בטענה הפוטרת אותו ממצות השבת אבדה – החזיר לפתע ר' בצלאל וגופו החל לרעד.

נבהל אותו תלמיד-חכם ומהר לברר את סבת ההתרגשות שאחזה לפתע בחלפן. "הלוא עשינו חשבון שיש כאן כמה אלפי מטבעות", הסביר ר' בצלאל בקול נרגש, "ואם אין שום חיוב להשיב את האבדה, הרי נבצר ממני לקיים את כל אותן אלפי מצוות שקייתי לקיים!". בקש התלמיד-חכם לדבר על לב החלפן ולהרגיעו. "הלוא פלנו מאמינים בני מאמינים, כי כל מה דעבד רחמנא – לטב עבדי", אמר. "ואם אכן אינך מחזיב בהשבת הפסין, הרי שמציאה פשרה מצאת ומעטתה תוכל לפרנס את ביתך בשקט ולהשקיע את כל-כך בלמוד התורה הקדושה!"

"דבר זה לא בא בחשבון כלל!", התקומם ר' בצלאל תכף ומיד, "וכי יעלה על הדעת פי אשב בביתי ואהנה מכסף שמצאתי, בשעה שבבית אחר יושבים ומבכים את אבדנו?! לא ולא! וחוזי מזה, ברונך ה' אינני זקוק למאומה. יש לי די צרכי – פזית לחם ומלח". "ומה נורא כל-כך אם מעתה יהיו לך שני 'פזיתים', ותוכל למרר על הלחם מעט חמאה, להבראת הגוף?", התעקש התלמיד-חכם. 'בצלאל החלפן' לא קבל את הדברים. "אם כבר הזכרנו למועד תורה – הרי אמרו חכמינו זכרונם-לברכה פי לעולם יבקש אדם שיפנסו לתוך מעיו דברי תורה ואל יפנסו לתוכם מעדנים!". "חמאה בלמינו כבר אינה נחשבת למעדנים", נסה בכל-זאת התלמיד-חכם לשכנע.

"ניחא", השיב ר' בצלאל, "לוי יהי פדברתי והצדק אתך. ניחן שאין במקרה שלפנינו מצוה של השבת אבדה – אינה טעם בכלל יהיה לחם ולחמאה שיבואו בפי, כאשר אדע שקניתיים בממון שיהודי אחר מצטער עליו?". ראה אותו תלמיד-חכם עד היכן מגיעים ישרו ותם-לבו של ר' בצלאל; הבין כמה נוגע הדבר ללבו, ומד שנה את טעמו והחל לתור עמו אחר סימנים בשקית.

רק לאחר דקות, כשנדמה היה להם כי יתכן שמצאו סימן פלשהו בשולי השקית, נרגע ר' בצלאל והצבע חזר לפניו. "אכן זכיתי היום במציאה גדולה", אמר בפנים קורנות מאשר, "זכיתי באלפי מצוות וכלן בשקית אחת".